

Somogyi Károlyné felvétele

SZÉPÜLŐ-ÉPÜLŐ UTCÁK. Két utca is megépült egyszerre Üllésen. Fő útvonalán, a Felszabadulás utcában új betonjárdát építenek a helyi GAMESZ és a lakosság segítségével, másik, nagy forgalmú utcájában a Közúti Építő Vállalat

emberei és munkagépei terítnek aszfaltreteget az úttestre, 400 méter hosszúságban. Az eddig földes, poros Huszár utca két fontos műutat köt össze, elkészülte után a község útvonalainak több, mint 40 százaléka pormentes lesz majd.

A „málnaháború” után a többi gyümölcs is frontra indul?

Sajtótájékoztató

Elénk vita bontakozott ki azon a sajtótájékoztatón, amelyet pénteken a Kereskedelmi Minisztériumban tartottak a gyümölcsfelvásárlás eddigi tapasztalatairól. Ki a felelős a felvásárlás körül kialakult visszafordulásokért; hogy bőséges a termés, a felvásárlási árak alacsonyak, a piacon mégis drága a gyümölcs, s az exportkötésekkel is elkétek a külkereskedelmi vállalatok — elsősorban ezekre a kérdésekre vártak választ az újságírók a kereskedelmi tárca illetékesétől.

Szórádi Sándor, az áru-és piacfelügyeleti főosztály vezetője elmondta: kajszibarackból 60-61 ezer tonna, meggyből 85 ezer tonna, őszibarackból 80 ezer tonna a várható termés. Számítani lehet tehát arra, hogy a „málnaháború” után sem csökkennek a felvásárlási és feldolgozási problémák, hiszen ezek a természetmennyiségek jóval meghaladják az átlagos éveket. Kajszibarackból például kétszerese terem a szokásos átlagnak. A többletfelvásárláshoz, illetve a feldolgozáshoz a vállalatoknak pénzre van szükségük, a napokban kaptak erre a célra 900 millió forintot forgóeszközhittel. Mivel azonban ennek kamata meglehetősen magas, a Kereskedelmi Minisztérium saját piaci intervenciók alapján 40 millió forintot juttat a kamatok finanszírozására. A miniszterelnöktől a minisztérium csütörtökön kapott ígéretet arra, hogy a kormány 400-500 millió újabb intervenciót alapít az áru-és kereskedelmi tárca számára, hogy a későbbiekben a feldolgozóipart szükség esetén támogathassa.

Szórádi Sándor hangsúlyozta: a kialakult problémák oka elsősorban az, hogy nem kielégítő a termelők és a felhasználók között a szerződéses fejelem. A termelők halogatták a szerződések megkötését, mert a felajánlott felvásárlási árakat korábban ala-

cionynak találták. Ez a taktika azonban a termésműpíng miatt nem bizonyult helyesnek, így hát a kockázat következményeit kell most vállalniuk. Hasonló a helyzet az exportértékesítésnél is: a külkereskedelmi vállalatok túlzottan óvatosan viselkedtek, s most megelőzték őket a külpiacokon a szomszédos országok gyümölcskereskedői. A minisztérium — szögezte le a főosztályvezető — nem vállalja a felelősséget, mert, ha most is, mint eddig nagyon sok alkalommal operatív intézkedésekkel segítené a bajba jutott vállalatokon és szövetkezeteken, soha nem alakulna ki a tényleges piac. A helyi kereskedelmi szervezeteknek, az áfészeknek, a felvásárlótelepeknek fel kell ismeriük saját tennivalóikat, s nem központi intézkedésekre várni még abban is, hogy kerüljön göngyöleg a sok gyümölcsöz. A kereskedelmi tárca továbbra sem kíván operatív módon beavatkozni a felvásárlási teendőkbe, ám munkaprogramot készített. Ebben azokat a piacbefolyásolási módszereket rögzítette, amelyekkel javítható a felvásárlás, a hazai ellátás és az export egyaránt. (MTI)

Gyógyítás műtét nélkül

Kiropraktik Vállalkozási Kft. néven amerikai-magyar cég alapításáról írtak alá szerződést pénteken a Komárom Megyei Tanács, a Komárom Megyei Kórház és Rendelőintézetek, a Komárom Megyei Állami Építőipari Vállalat, a Magyar Televízió Vállalkozási Irodája és az amerikai Anderson Chiropractic Laser Clinic vezetői.

Az 1 millió 50 ezer forint alapítókéjű kft-t a kiropraktika magyarországi meghonosítására alapították azért, hogy előkészítse azt a nagyszabású vállalkozást, amelynek révén Magyarországon is megvalósulna az USA-ban már széles körben elterjedt gyógyászati és a Testnevelési Főiskola tanárait is számitanak. A tervek szerint már jövőre indítják az első évfolyamot, majd fokozatosan bővítik a hallgatók számát. Arra számítanak, hogy a hallgatók több mint fele külföldi lesz. Az oktatás 2-féle módon — részben az orvosi diplomára építve öt szemeszterben, részben pedig alapképzéssel együtt 9 szemeszterben történik majd. (MTI)

Bedugtam a fejem hatezer méh közé

Rajfű, pörgetés, háromágú Neptun-szigony...

Amikor Úrjézus Krisztus a földön járt, megkérdezte mindenkitől, mi a kívánsága. Ki ezt kért, ki azt, ki amazit. A méhecske azt kívánta, akit ő megszúr, haljon is meg. Erre mit mondott Úrjézus Krisztus: — Méhecske, nem az fog meghalni, akit te megszúr, hanem te fogsz meghalni, ha megszúr sz valakit... — Úrjézus Krisztus e mondását ezennel mindenkinek szíves figyelmébe ajánlom!

Természetesen nem közvetlenül Tőle hallottam a fontieket, hanem idősb Tóth József algyői méhésztől, aki emberemlékezt, az az a húszas évek eleje óta méhészkedik. Ott állunk a méhesében, a kertben, körülöttünk milliószámra zúgtak-zizegtek a méhek, olyasféle zsongás töltötte be a levegőt, mintha távoli város morajlását hallanánk.

A kert: gyümölcsfák, balzsamos illatú rózsák, és egy magas szárú, jelentéktelen virágú növény, egy nevezetesen a rajfű. A hatvan kaptárból ki-be özönlenek a méhek; az egyik meggyfa kihajló ágán pedig jókora, előttem eddig ismeretlen csomó feketélik, akkora, mint egy hátsó sonka, súlya lehúzza az ágat.

— Ott egy kirajzott méhcsalád — mutat idősb Tóth József a csomóra. — Ezt most befogjuk...

A fiatalabb Tóth letör egy maréknyit a rajfűből, bedörzsöli vele a zsup alakú, fonott kást. Hosszú rúd végére akasztja, szájával föl-fel; odarakja a zizegő-nyüzgő csomó alá, meg is veregeti vele az ágat — s csak úgy zúdulnak a kasba a méhek.

— A rajfű szaga vonzza őket — mondja a méhész. Ezzel fogják be a kirajzott családot, amint neve is mutatja...

S valóban: ritka illatos ez a jelentéktelen, semmi kis növény, ezért még én is beleugranék a kasba... Minél színtelenebb egy virág, annál illatosabbnak kell lennie, hogy rátaláljanak a méhek.

A kasban csak úgy nyüzsgő a rengeteg méh. — Hatezren vannak. Tartsa közibük a fejét — mondja Tóth József.

— En? ... Már mint hogy: én? — hűledezem. — Hát ki más? ... Érdekeset fog érezni.

— Hát ebben nem kételkedem — Ezzel beledu-

gom a fejem a kasba, jó mélyen a méhek közé, egy életem, egy halálom... És lám: mintha ventilátor mellé bújtam volna, oly hűs benn a levegő, lehűti a sok ezernyi, zizegő szárny. Hűvösség, zsongás — és rajfű-illat! Csodálatos... Mikor kihúrom a fejem a kasból, mintha fülledt üvegházba kerültem volna, oly forró a külső levegő.

Idősebb Tóth József közben elmondja: ő vándorolni szokott a méheivel.

— Hatvan kaptárral? — Több ez, mint hatvan, mert vannak tartaléksaládjaim is...

— Mikor vándorol a méhész?

— Akácvirágzás idején. Fölpakolunk egy pótkocsis Volán-teherautóra — a kocsira a méheket, kaptáros-tul, a pótkocsira pedig a mindenféle holmikat: sok-sok kanna algyői vizet is, hátha ottan nincs víz, ahová megyünk.

— Hová mennek?

— Először Sándorfalva környékre, ez az úgynevezett „alsóakác” vidéke. Itt eltöltünk néhány hetet — közben sátorban lakunk, bográcsban főzünk —, de ez csak a vándorlás eleje... Innen a „felsőakác” területére megyünk, föl, északra, Karancsberénybe! Az én méheim átjárnak még Csehországba is...

Miközben mondja, fölérődik a ki-bejáró milliárd méh zúgása. — Álljunk félrebb kicsinykét, hadú menjenek a kaptárba... — húz félre az öreg méhész. Közben szemünket már alig tudjuk nyitva tartani a rengeteg rovarról: émyelítő, édes szagtól terhes a levegő... Félreállunk — csak úgy zuhognak a méhek be a kaptárba, fürtökben lógnak a bejárat peremén.

— Látja, az ott egy úgynevezett „heré” — mondja Józsi bácsi, s ujjai közé fog egy, a többinél valamivel nagyobb bogárkát. — Ilyen a párzószerve, nézze csak... — Ezzel megropantja a méh potrohát: háromágú villa ugrik ki a végén, olyan, akár az öreg Neptun hármás szigonyja. — Látja, ez bele is szakad az anyaméhbe. A következő here szokta kipsz-kálni...

— Hogy mik vannak! — mondom. — Nem lenne nyere, ha nekünk is ilyen volna...

Zúgnak a méhek. A kaptár peremén civakodás ke-

letkezik: két méh rátamad egy harmadikra, egy sötétebb színűre.

— Az a sötétebbik az öreg. Ez már nem tud gyűteni, be sem engedik a többiek... — mondja Tóth József (a fiatal). Az idősb Tóth fölnyitja az egyik kaptárat, kihúz egy keretet, rajta a méztől csurgó léppel, és ötezer zsongó méhvel. A kaptárlakók zúgása mérgesebbé válik.

— Fogadjunk, hogy nem meri megnyalni a méheket! — mondja az öreg.

— A mézet?

— Nem, a méheket! — S ezzel a nyüzgő lép felé hajol, s nyelvét végighúzza egy csomó, zümmögő méhen. — Atyavilág... — sápadozom. — Ha csak egyetlen méh is nyelven szúrja, úgy földagad, hogy elzárja a lég-útjait, és itt fullad meg, e szent helyen...

De azért én is megcsiná-lom — nehogy már ne mondhasam el, hogy ebben is volt részem!... S hogy milyen érzés? Bízsergető.

Am most gyérünk, nézünk meg végszóra egy pörgetést! A pörgető — hördő alakú, jó kétszáz literes edény, belerakják a kereteket a léppel együtt — a méheket előzőleg lesöprik róluk, be a kaptárba —, megforgatják, s alul, egy csövön már folyik is ki az originál, szintiszta méz... Ezt is megkóstoltam, ott helyben, ahogy kifolyt. Rágcsáltam lépet is, aztán pedig — már este volt — it-tunk olyan mézes kávét, melynek ízet, édességét soha elő nem állítja a selypi cukorgyár...

— Hányszor szúrta már meg méh? — kérdeztem végül az öreg méhészt.

— Nem számolom... Amikor ötven-hatvan egyszerre szúr meg, nagy-nagy álmos-ságot érezek...

Farkas Csaba

Helikopteres geodéták

Helikopter alkalmazásával kezdte meg a légi geofizikai térképezést a Bauxitkutató vállalat. Tapolca szomszédságában alakították ki a felszállóbázist, ahonnan a Magyar Néphadsereg katonai repülőgépe naponta indul felderítő útra. Jelenleg Tapolca és Sümeg között keresik a lehelyeket, mintegy 120 négyzetkilométeres körzetből gyűjtve ősz-

Most lenne 100 éves Müller Dezső (1889. július 16-án született Szegeden), aki a forradalmi munkásmozgalom elismert harcosaként halt meg 1976. augusztus 7-én. Négyen voltak testvérek. Apja csak a legszükségesebbet tudta előteremteni számukra. Iskoláztatása is csak a négy polgári elvégzésére tellett. Tizenöt éves korában a Szegedi Pick Szalámigyárba vették fel gyakornoknak, majd egészen rövid idő eltelével a Szegedi Sámuel Kender- és Szövőgyárba került, ahol egy emberöltőn keresztül, 38 évig dolgozott. 1950-től még 7 évig a Rostkikészítőben dolgozott, majd nyugdíjba került. 1912-ben házasságot kötött, két gyermeke eltartásáról gondoskodott, azonban 5 évi házassága elteltével magányosan élte le életét.

1918 őszén kapcsolódott be a munkásmozgalomba, belépett a Szociáldemokrata Pártba. Az őszirózsás forra-

dalom idején azokkal a baloldali szociáldemokrata párttagokkal működött együtt, akiknek sikerült lehetetlen tenni a Wimmer Filöp elnökléte alatt szervezkedő magántisztviselők egyesületét, és létrehozták a magántisztviselők szakszervezetét, amely hamarosan csatlakozott az országos szövetséghez. Visszaemlékezésében erről így ír: „Írtunk a Budapesti Magántisztviselők Országos Központjának, s jelentettük, hogy szakszervezeti alapon megalakultunk és tagjai kívánunk lenni a központnak. Ugyanakkor beléptünk a Szociáldemokrata Pártba is. Emlékezetem szerint részt vett ezen az összejövetelen Nábelen, Holló Jenőn kívül Gábor Andor is és Perényi Nándor, a Pick Szalámigyár későbbi főkönyvelője.” A szakszervezetnek rövid idő eltelével oly mértékben megnőtt a taglétszáma, hogy külön szakmai csoportokra tagolódtott és így lett Müller Dezső az Ipari és Közlekedési Tisztviselők Országos Szövetsége helyi szervezetének a titkára, egyben a szakszervezeti bizottság és munkásbizottság tagja. Részt vett az 1919. évi szegedi politikai sztrájk szervezésében.

Belépésétől kezdve mindvégig a Szociáldemokrata Párt városi szervezetének végrehajtó bizottsági tagjaként a baloldali forradalmi erőket támogatta. Mint a párt ellenőrző bizottságának alelnöke, éles vitákat folytatott a törvényhatósági választások tisztaságáról. Pénzügyi, szakmai hozzáértése

miatt a pártszervezet szinte nem nélkülözhetette a munkáját. Néhány évig alelnöke volt a Szegedi Munkás-testvedő Egyesületnek is.

A rendőrség nyilvántartásában együtt tartották számon testvérel, Lipóttal, aki az internálásból nem is tért haza. A deportálást ő sem kerülhette el, de bizonyos szerencsés véletlen folytán — szétbombázták a deportáltakat szállító szerelvényt — megmenekült, és visszatérhetett Szegedre.

A felszabadulás után is a Szociáldemokrata Pártban dolgozott, mindvégig híve volt a munkáségyeség megteremtésének. Tagja volt a városi törvényhatósági bizottságnak és a szakmájához közel álló bizottságokban tevékenykedett, de dolgozott az iparági szakszervezetek létrejöttéig a szakmák közötti bizottság tagjaként is.

1957-ben a Rostkikészítő Vállalatnál közreműködött még a pártszervezet létrehozásában és vezetőségéi tagjaként is megválasztották. Előrehaladott kora ellenére vállalta a Szeged Városi Pártbizottság Revíziós Bizottsága tagságával járó megbízatást. 1957 januárban nyugdíjba ment, de még hosszú ideig a városi pártbizottság tagnyilvántartási munkakörében, mint társadalmi munkást láthatták a pártlap-szervezetek aktivistái. Alacsony termetű, törekény alakú, szerénységéről közismert Müller elvtársra tisztelttel emlékezik az utókor. Dégi István